

سعید پورصمیمی، اکبر عبدی و نوید محمدزاده هم رکوردداران سیمِرخ در بخش بهترین بازیگران مکمل مرد جشنواره فیلم فجر هستند. پورصمیمی که استاد ایفای نقش‌های مکمل است و حتی گاهی در یک فیلم، بیشتر از بازیگران نقش‌های اصلی می‌درخشد، تاکنون سه بار و برای فیلم‌های ناخدا خورشید، تحفه‌ها و پرده آخر، برنده سیمِرخ بلورین نقش مکمل مرد شده است.

نوید محمدزاده به عنوان یکی از چهره‌های مستعد و محبوب بازیگری در چند سال اخیر

دو بار و برای بازی‌های خوبش درابد و یک روز و بدون تاریخ بدون امضا برنده این جایزه شده است. البته برخی اعتقاد دارند محمدزاده باید برای بازی خوبش درعصبانی نیستم، برنده سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد در جشنواره سی و دوم فیلم فجر می‌شد.

اکبر عبدی هم که بارها در نقش‌های اصلی درخشیده، دو سیمِرخ بلورین خود را برای نقش‌های مکمل گرفته است؛ اولی برای بازی درخشانش به نقش غلامرضا در مادر و دومی هم برای بازی خوبش در نقش مادر رضا عطاران در خوابیم میادا!

پرویز پرستویی که اینچادر نمایی از فیلم آژانس شیشه‌ای دیده می‌شود با دریافت ۴ سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد در میان مردان بازیگر سینمای ایران رکورددار است

عکس:

CIC

نایب‌قهرمانی فرامرز قریبیان

قریبیان چند سالی است که از بازیگری فاصله گرفته و او را در فیلم‌ها نمی‌بینیم، اما در سال‌های دور فرامرز قریبیان برای خودش برویایی داشت و موردتایید و محبوب مردم، منتقدان و داوران دوره‌های مختلف جشنواره فیلم فجر بود. عقیه سینمایی قریبیان ریشه در سینمای متفاوت و هنری پیش از انقلاب داشت و اهل سینما او را با بازی‌هایی خاص و نقش‌هایی درونگرا می‌آوردند.

بازی قریبیان در نقش لکومتیوران فیلم ترن (امیر قوبدل) که تصمیمی تعیین‌کننده و شجاعانه می‌گیرد، او را به نخستین سیمِرخ رساند. مکمل بازی خوب او در این نقش حتما صدای منوچهر اسماعیلی بود. قریبیان درحالی در دوره یازدهم دومین سیمِرخ خود را برای بازی در بندر مه‌آلود (جالب است باز هم به کارگردانی امیر قوبدل) به خانه برد که رقبای پقدرت و شایسته‌ای چون خسرو شکیبایی (یک بار برای همیشه)، اکبر عبدی (هنرپیشه) و مجید مظفری (سایه‌های هجوم) را داشت. نکته جالب‌تر این‌که قریبیان آن سال برای بازی در رد پای گرگ هم نامزد دریافت این جایزه بود و به نوعی خودش هم با خودش رقابت می‌کرد!

بازی قریبیان در نقش یک دکتر درگیر مشکلات خانوادگی در مرد بارانی (ابوالحسن داوودی) هم او را به سومین سیمِرخ بلوریش رساند.

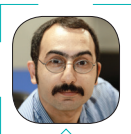
پس از انقلاب، اما قریبیان بیشتر قهرمان فیلم‌های بدنه و تجاری و اکشن بود و با حضورش در فیلم‌ها تماشاگران زیادی را به سالن‌های سینما می‌کشاند و یکی از بازیگران تضمین‌کننده فروش آثار سینمایی بود. نکته مهم درباره این دسته فیلم‌های قریبیان این بود که آثار تجاری که این بازیگر در آنها ایفای نقش می‌کرد، از جنبه‌ها و جلوه‌های هنری و نگاه متفاوت، تهی نبودند و استانداردها و دستاوردهایی هم داشتند. حتی می‌توان گفت قریبیان با حضور باوقارش، سطح این آثار را بالا می‌برد. همین عامل هم باعث دیده شدن این فیلم‌ها و به‌ویژه بازی‌های قریبیان در جشنواره فیلم فجر می‌شد؛ قریبیان با دریافت سه سیمِرخ بلورین نقش اول مرد در سال‌های ۷۱،۶۶ و ۷۸ دومین بازیگر مردی است که این جایزه را به خانه برده؛ او همچنین سه بار هم نامزد دریافت این جایزه شده است.

موفقیت «کوپال» در هند

«کوپال» ساخته کاظم ملایی، جایزه بهترین فیلم سینمایی جشنواره جهانی Arthouse Asia هندوستان را دریافت کرد. آن‌طور که سینماپرس می‌گوید، کوپال به کارگردانی کاظم ملایی موفق به دریافت جایزه بهترین فیلم سینمایی از سومین جشنواره جهانی فیلم Arthouse Asia هندوستان شد.

گزارش جام جم درباره رکوردداران سیمِرخ بازیگری مرد جشنواره فیلم فجر

بازی بلورین تاج و تخت

علی رستگار

سینما

سیمِرخ بلورین، مهم‌ترین و مشهورترین جایزه سینمایی ایران است. اگر آن رویای آشفته به‌تصور و خیال‌بافی رسیدن به اسکار را کنار بگذاریم که برخی سینماگران ما چه شب‌ها که با آن سر نمی‌کنند، این مرغ شیشه‌ای کمی دست‌یافتنی‌تر است و اگر سینماگران حرفه‌ای کمی خلاق باشند و هدفمند پیش بروند، چه‌بسا بتوانند به این رویای صادق‌ه دست یابند. سخنی گزاف نیست اگر بگوییم بسیاری از بازیگران و کارگردانان و دیگر سینماگران کشور، سودای رسیدن به آن را در سر می‌پروارند. با این‌که در سال‌های اخیر جشنواره فیلم فجر به عنوان مهم‌ترین رویداد سینمای ایران کمی وارد حاشیه و برخی سیمِرخ‌های آن حرف و حدیث‌دار بوده و برخی سینماگران هم با انصراف‌های دقیقه آخری و اعتراضات گاه و بیگاه، تا حدی اهمیت و اعتبار این جشنواره و جایزه‌هایش را زیر سؤال بردند، اما با این حال همچنان جایگاه این رویداد و سیمِرخ‌های بلورینش به قوت خود باقی است و طرفداران پرشماری میان اهالی سینما دارد. هرچند معتقدیم جوایز سینمایی از جمله سیمِرخ بلورین، تضمین‌کننده بزرگی بازیگران، کارگردان‌ها و دیگر سینماگران نیست، اما می‌توان آن را به عنوان اماره کوچک و نشانه اهمیت و شایستگی آنها درنظر گرفت و البته منکر هنر و توانایی‌های دیگری آن هم نیست که به دلایل مختلف گاه سلیقه‌ای، نامزد و برنده جوایز رقابت‌های مختلف نمی‌شوند. به هر روی ما اینجا عجالتا مردان بازیگری کار داریم که جشنواره فیلم فجر روی خوش به آنها نشان داده و بخت این را داشته‌اند که بیش از همکارانشان سیمِرخ بلورین در دست‌های ایشان قرار بگیرد. این شما و این هم رکوردداران سیمِرخ بلورین بهترین بازیگران نقش اول و نقش مکمل مرد.

پیشتازی پرویز پرستویی

پرستویی با دریافت چهار سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد، میان مردان بازیگر سینمای ایران رکورددار است؛ او همانقدر که محبوب مردم است، به همان میزان هم توسط جشنواره فیلم فجر و در دوره‌های مختلف، قدر دیده و بر صدر نشسته است.

این رویداد از همان فیلم اول، یعنی دیار عاشقان روی خوش به پرستویی نشان داد و سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل جشنواره را به او اهدا کرد. بازی خوب پرستویی به نقش صادق مشکینی، رزمنده‌ای ترسان از خط مقدم جنگ در «لیلی با من است»، این بازیگر را به دیپلم افتخار بازیگری رساند.

اما مهم‌ترین نقش آفرینی پرستویی یعنی حاج‌کاظم در آژانس شیشه‌ای، باعث شد او به نخستین سیمِرخ بلورین نقش اول کارنامه‌اش دست یابد؛ سیمِرخ بدون حرف و حدیث اما سیمِرخ‌های بعدی که به پرستویی رسید، شاید چندان موافقت جمعی مخاطبان را به همراه نداشت.

پرستویی تقریباً در نقش‌های جدی دیگرش به نوعی پرسوئای حاج‌کاظم را ادامه داد و هر قدر و قیمتی که دید، وامدار آن خاطره اولین و مهم‌ترین همکاری با ابراهیم حاتمی‌کیا بود، به نام پدر و بادبگارد که پرستویی را برنده سیمِرخ بلورین بهترین

بازیگر نقش اول مرد در دوره‌های بیست و چهارم سی و چهارم کرد. شباهت‌های آشکاری با شمایل حاج‌کاظم داشت.

سیمِرخ بلورین پرستویی برای بید مجنون در دوره بیست و سوم هم بیشتر مدیون خاص بودن نقش مرد ناپیایی است که پس از سال‌ها پیاپی خود را بازمی‌یابد و به نظر می‌رسید اعطای سیمِرخ کمی فراتر از تلاش پرستویی بود. با این همه این بازیگر خوب که همچنان قابلیت ایفای نقش‌های مختلف و متنوع را در بالاترین سطح دارد، با چهار سیمِرخ بلورین نقش اول مرد، یک سیمِرخ بلورین نقش مکمل، یک سیمِرخ ویژه هیات داوران برای بازی در مارمولک، یک دیپلم افتخار و ۱۱ نامزدی تا اندازه‌ای در این زمینه دست نیافتنی به نظر می‌رسد.

عزت‌ا... انتظامی

زنده‌یاد عزت‌ا... انتظامی از جمله بازیگرانی است که تقریباً نقش بد و خنی در کارنامه‌اش نداشت و بیشتر نقش آفرینی‌هایش دیده و توسط مردم و منتقدان پذیرفته شد. بخشی از مهم‌ترین بازی‌های انتظامی مربوط به زمانی می‌شود که هنوز جشنواره فیلم فجری وجود نداشت؛ بازی‌های او در گاو، آقای هالو، پستچی، بی تا، صادق‌کرده و دایره مینا

از این جمله‌اند. البته انتظامی برای بازی خوبش در گاو، جوایز مهمی از جشنواره داخلی‌سیاس و جشنواره خارجی شیکاگو دریافت کرد. بازی‌های خوب انتظامی در سینمای پس از انقلاب هم ادامه داشت و باعث شد او دو بار برنده سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد در دوره‌های هفتم و دوازدهم شود.

مهدی هاشمی

آقای بازیگر، شش بار هم در دوره‌های مختلف نامزد دریافت سیمِرخ بود. بازی خوب و طنازانه انتظامی به نقش آقایوسف در گراند سینما، او را به اولین سیمِرخ بلورینش می‌رساند. البته اینجا هم باید به تأثیرگذاری صدای منوچهر اسماعیلی به عنوان دوبلور این نقش اشاره کرد. دومین سیمِرخ بلورین انتظامی هم مربوط به فیلم روز فرشته است که باز هم شاهد بازی شوخ و شنگ و رندانه او هستیم؛ فردی به نام نیت‌ا... که برای مدتی روح از بدنش جدا می‌شود و در عالم دیگری سیر می‌کند. هرچند انتظامی بازی بانمک و متناسب نقش ارائه می‌دهد، اما خیلی‌ها معتقدند آن سال سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد شد. تجربه درخشان او در افسانه سلطان و شبان باعث شد او اینجا هم از بازی در

دو نقش یک ستاره سینما و بازیگر جایگزینش سربلند بیرون بیاید و زوایای مختلف کمدی و تراژدی وضع پیش آمده در قصه فیلم را نمایان کند. در ضمن این سیمِرخ یکی از معدود اعتناهای جشنواره فیلم فجر به بازی و فیلم کمدی است. هاشمی برای سیمِرخ دوشم، ۲۰ سال منتظر ماند و برای بازی‌هایش در آقایوسف و آلازیمر بار دیگر برنده این جایزه شد. این بازیگر در حالی دو سیمِرخ بلورین از جشنواره فیلم فجر به دست آورده که این تعداد می‌توانست بیشتر از این باشد. بازی درخشان او در مرگ یزدگرد به نقش آسیابان به دلیل رقابتی نبودن جشنواره، داوری نشد، به بازی هممش در همسر سیمِرخ ندادند و بازی پیچیده و جذابش در هیچ هم به دلیل حضور نداشتن فیلم در جشنواره فیلم فجر، مورد داوری قرار نگرفت.

بازیگر مرد تاریخ جشنواره باشد، حتی اگر رقبای پرقدرتی چون محمدعلی کشاورز (مادر) و فرامرز صدیقی (دندان مار) را درنظر بگیریم. شکیبایی باوجود این‌که اغلب در نقش‌هایی شبیه هامون رویت می‌شد، اما هر وقت از این شمایل به شکل درستی خارج می‌شد، بخش دیگری از هنرش را نشان می‌داد.

یکی از بهترین نمونه‌های این بازی متفاوت، حضورش در «کیمیا» است به نقش آزاده‌ای که پس از رهایی از اسارت و بازگشت به وطن، سراغ دخترش را می‌گیرد. این نقش آفرینی همدلی‌برانگیز، شکیبایی را به دومین سیمِرخ بلورینش رساند.

یکی دیگر از نقش‌های متفاوت شکیبایی، بازی‌اش در سالاد فصل به نقش عادل مشرقی است که او را برنده سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل مرد در دوره بیست و سوم جشنواره فیلم فجر کرد. نقش راننده در اتوبوس شب هم یک دیپلم افتخار برای شکیبایی به همراه داشت.

محسن تانابنده

بازی تانابنده در نقش‌هایی سخت در فیلم‌های سنگ اول و هفت دقیقه تا پاییز، او را برنده سیمِرخ بلورین در بیست و هشتمین دوره جشنواره کرد. دومین سیمِرخ تانابنده هم برای بازی خوب و تأثیرگذارش به نقش راننده‌ای دلسوز و متعهد در فراری به او رسید. تانابنده همچنین برای بازی متفاوتش در استشهادی برای خدا برنده سیمِرخ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل مرد شد. او همین‌طور برای بازی در ندارها، دیپلم افتخار

بهترین بازیگر نقش مکمل مرد را به دست آورد.

بهرام رادان

شاید کمتر کسی فکر می‌کرد بازیگر شور عشق، بتواند در ادامه، بازی‌های جدی و متفاوتی داشته باشد، اما رادان نشان داد می‌توان به عنوان بازیگر خوب هم روی او حساب باز کرد. بازی رادان در نقش جوانی از هم‌گسخته و درگیر اعتیاد در شمع‌ی در یاد، او را برنده سیمِرخ بلورین در دوره بیست و دوم جشنواره فجر کرد (در حالی که بازی خوب پرستویی فقط شایسته سیمِرخ ویژه داوران شناخته شد) و چند سال بعد هم برای بازی سختش در سنتوری، او را در دوره بیست و پنجم به سیمِرخ دوشم رساند.

